

Veronica Henry

Het huis van je dromen

Als je onverwachts je droomhuis vindt,
moet je dan je leven omgooien?

ISBN 978-90-225-8294-7

ISBN 978-94-023-1044-3 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Forever House*

Vertaling: Willeke Lempens

Beeld huis: SFL Choice / Alamy Stock Photo

Oorspronkelijk ontwerp: Orion Books

Ontwerp Nederlandse editie: Baqup

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2017 Veronica Henry

Nederlandstalige uitgave © 2018 Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

MAKELAARDIJ BELINDA BAXTER

Is dit het huis van uw dromen?

TE KOOP

HUNTER'S MOON

Hunter's Moon is gelegen te midden van idyllische tuinen op een ruim perceel in de Peasebrook Valley. De woning mag hier en daar wel wat worden gemoderniseerd, maar de perfecte omvang en betoverende aanblik ervan zal elke potentiële koper in vervoering brengen.

Het is de plek waar romanschrijfster Margot Willoughby haar beroemdste boeken schreef, hierbij ongetwijfeld geïnspireerd door de adembenemende vergezichten.

Terwijl u op Hunter's Moon volledige privacy geniet, is deze woning gelegen op slechts drie kilometer van het stadje Peasebrook in de Cotswolds, dat een regelmatige treinverbinding met het Londense Paddington Station onderhoudt.

Aangezien de belangstelling voor Hunter's Moon naar verwachting groot zal zijn, wordt u geadviseerd zich tijdig te melden voor bezichtiging.

Een droomhuis

Zo'n drie kilometer buiten het stadje Peasebrook in de Cotswolds dient u uw ogen goed open te houden voor een afslag naar links. De zeer smalle weg wordt namelijk niet aangegeven door een bord, dus pas op dat u hem niet over het hoofd ziet. Hij is niet breder dan een tractor en slingert eerst een paar honderd meter tussen hoge heggen door, waarna hij het bos in duikt. De takken van de bomen ontmoeten elkaar als een erehaag hoog boven uw hoofd; het midden van het asfalt is begroeid met gras, dat het spoor vormt dat u kunt volgen.

Meer dan eens zult u zich afvragen of u wel de juiste weg heeft gekozen, omdat hij zo lang is en nergens naartoe lijkt te leiden. U zult het even in uw maag voelen wanneer u over de kleine hoge brug rijdt, waarna u arriveert bij een tweetal vierkante pilaren met een gele stenen bol erop. Ze zijn begroeid met mos en de poort hangt half uit zijn scharnieren, maar als u dit ziet, weet u dat u bij Hunter's Moon bent aangekomen, ook al zult u nergens een naam-bordje zien.

Rijdt u tussen de pilaren door de oprijlaan op. U vindt het huis aan het eind hiervan, genesteld tussen twee heuvels en uitkijkend op een smalle zijtak van de rivier de Pease.

In het voorjaar, zoals nu, wordt het omringd door bosbessenstruiken. In de zomer zwermen er dikke, dronken bijen boven de bloembedden. In de winter wordt het bedekt met een dikke laag sneeuw, als een witte bontstola om de schouders van een vrouw. In het najaar, wanneer de laatste bladeren zich in een vuurzee van

glorieus koper vastklampen aan de bomen, verlicht 's nachts de jagersmaan het dal – de grote vollemaan waarnaar het huis is vernoemd.

Hunter's Moon ziet er perfect uit, in al zijn verschijningsvormen.

En het is precies goed van omvang. Niet zo groot dat het onpraktisch wordt, maar met meer dan genoeg schuilplekjes. En genoeg ruimte om te feesten: spontane bijeenkomsten die bij het minste of geringste eindigen in gelach en gedans. Maar ook knus en behaaglijk voor wie zich simpelweg wil nestelen bij het vuur.

Want alleen de allerbeste huizen kunnen zijn wat u maar wilt, afhankelijk van uw stemming, het seizoen of de gelegenheid.

Hunter's Moon is het perfecte droomhuis.

Maar dromen, zo weten we, komen niet altijd uit.

1

Belinda kon Hunter's Moon gemakkelijk vinden. Ze had de dag ervoor al een proefrit gemaakt, om zich ervan te verzekeren dat ze niet te laat zou komen. Ze was iets te vaak verdwaald geraakt op een landweggetje zonder enig zichtbaar herkenningspunt, dus ging ze voor een taxatie altijd eerst op verkenning uit. Op die manier arriveerde ze altijd stipt en kalm op haar afspraak. Niets erger dan rondjes rijden, al zwetend en vloekend op je navigatiesysteem.

Na twaalf jaar in het vak had ze sereniteit zo'n beetje tot kunst verheven. Dankzij zo'n proefrit én een dun laagje poeder op haar wangen (die de neiging hadden rood te worden) leek ze altijd kalm, ook als ze dat niet was. Vaak zat er niet al te veel tijd tussen haar afspraken, dus had ze voortdurend haast.

Vandaag was ze echter stipt op tijd. Dit was een belangrijke bezichtiging. Ze had het gevoel dat dit huis wel eens voor een heuse biedingsstrijd kon gaan zorgen. Van wat ze zo op het eerste oog zag, was het namelijk perfect. Groot, maar niet te groot; gelegen op een flink perceel, maar ook niet te – vanwege de onderhoudskosten wilde tegenwoordig niemand een te grote lap grond, maar privacy was wel zeer in trek. En voor zover zij zag, was er ook niets lelijks mee gedaan. Ook waren er geen hoogspanningsmasten, geen bouwvergunningen voor nieuwe woonprojecten in de buurt of beperkende convenanten. Natuurlijk kon er altijd iets boven water komen als ze er eenmaal was en alles met eigen ogen kon zien, maar ze was hoopvol gestemd.

Bovendien had het huis een uniek verkoopargument: Hunter's Moon was ooit het eigendom geweest van de schrijfster Margot Willoughby. Natuurlijk voegde dat niet veel toe aan de waarde ervan, maar wel aan de romantiek. In bijna elk huis dat ze had bezichtigd, had ze wel een van Margots boeken zien staan. Niemand gaf graag toe dat hij haar las, maar iedereen deed het. Belinda dacht aan de beduimelde kaft van haar beroemdste bestseller, die de hele school was rondgegaan. Ze glimlachte. Ze had een hoop geleerd uit dat boek.

Een spraakmakend huis met een verhaal in haar etalage zou een fantastisch marketinginstrument zijn. Ze zag al helemaal voor zich hoe het eruit zou zien met haar bord aan de hoofdweg: **TE KOOP – MAKELAARDIJ BELINDA BAXTER**, met een pijltje naar de smalle toegangsweg.

Ze ging wat langzamer rijden terwijl ze tussen de hoge heggen door ronkte. Het wegdek barstte hier van de bulten en gaten en ze riskeerde liever geen beschadigde onderkant of krassen op haar lak, ook al had ze een auto met vierwielaandrijving, speciaal aangeschaft voor de smalle kronkelweggetjes rondom Peasebrook. Hij was al ruim vijftien jaar oud, maar ze zorgde er goed voor. In haar vak was het belangrijk dat je er succesvol uitzag, en de gemakkelijkste manier om mensen daarvan te overtuigen was nu eenmaal het bezit van een onberispelijke auto.

Toen ze de ingang van het terrein naderde, voelde ze dat haar hart sneller begon te kloppen. Het was bijna een soort plankenkoorts, dit moment: alles hing nu af van haar prestatie. Als ze iets verkeerd deed of zei, al was het maar één zin, kon ze deze opdracht op haar buik schrijven. En ook al had ze haar tekst gerepeteerd, er was natuurlijk altijd nog een deel improvisatie: ze moest immers inspelen op de verkopende partij. Meestal kon ze wel zo'n beetje voorspellen wat die zou gaan zeggen, maar soms werd ze toch even op het verkeerde been gezet. Dat was dan ook de reden dat ze zich op elke taxatie zo gedegen voorbereidde. Tegen feiten konden mensen niets inbrengen.

Ze keek naar de ingang. De stenen zuilen waren indrukwekkend, maar de twee delen van de ijzeren poort waren lang geleden al uit hun scharnieren gezakt en hingen nu scheef tegen de heg aan. In gedachten begon ze een lijst te maken van alle reparaties en cosmetische ingrepen die zouden moeten worden aangepakt voordat dit landgoed de markt op kon. Mensen protesteerden daar vaak tegen, maar als je het uiterste uit een verkoop wilde halen, was presentatie van doorslaggevend belang. Als je die poort schilderde, smeerde en weer ophing, zou dat een levensgroot verschil maken.

Toen ze tussen de zuilen door reed, voelde ze haar banden over de gaten in de weg stuiteren. Het was een fraaie oprijlaan, omzoomd met bomen: rustgevende eiken die elkaar boven haar hoofd ontmoetten en bijna al het licht wegnamen. Ze wierp een blik op haar passagiersstoel: had ze alles bij zich wat ze nodig had? Haar iPad in een ranke hoes, een notitieblok en een pen, haar lasermeetlint en een paar voorbeeldbrochures van andere tophuizen die ze had verkocht. In de kofferbak lagen nog een waxjas en een paar Hunter-regenlaarzen om het terrein te verkennen.

Al deze accessoires waren echter niet onmisbaar: haar charme en expertise waren in principe voldoende om deze opdracht naar zich toe te trekken. Belinda wist mensen een veilig gevoel te geven, door hun angsten weg te nemen en hun zo veel mogelijk gedoe rond het verkoopproces uit handen te nemen. 'Dat regelen wij wel voor u' was haar lievelingszinnetje, of het nu betekende dat ze naar de gemeente moest voor een of ander certificaat, of dat ze een partij houtblokken voor naast de open haard voor hen bestelde.

Vlak voor de laatste bocht stopte ze even en trok het spiegelkje naar beneden om haar make-up te checken. Ze was niet ijdel, maar wilde ook niet verschijnen met mascaravlekken of lippenstift op haar tanden. Ze moest er op haar best uitzien voor haar cliënten: om door een ringetje te halen, echter zonder een bedrei-

ging te vormen. Maar dat zou ze ook nooit zijn, dacht ze. Ze wist ook wel dat ze 'even lang als breed was', als je het zo bot wilde zeggen als haar vader; of 'was voorzien van weelderige vormen', als je het aardiger wilde uitdrukken. Ze had geleerd zich erop te kleeden: getailleerde jasjes op een rechte rok of een kleurige, knielange jurk. Ze droeg haar donkere haar opgestoken, had bruingroene ogen en, zo was haar althans verteld, heuse zoenlippen. Ze werkte haar rozerode lippenstift even bij en klapte het spiegeltje toen weer op.

Daarna nam ze even de tijd voor haar vaste ritueel en wenste iedereen die bij deze verkoop betrokken zou zijn veel geluk. Het draaide immers nooit enkel om de verkopende partij: in sommige gevallen veranderden tientallen levens door de verkoop van een huis.

Ze wist nog steeds niet waarom Hunter's Moon te koop werd aangeboden. De drie s'en – Sterven, Scheiden en Schulden – waren de meest voorkomende redenen om een huis van de hand te doen. Met dat soort cliënten moest je vooral voorzichtig omspringen. Je kreeg te maken met allerlei emoties: verdriet, stress, spijt, trots, angst... Het probleem was dat mensen graag logen, dingen verhulden. Ze bleven maar volhouden dat alles in orde was, terwijl ze in werkelijkheid van alles te verbergen hadden.

Natuurlijk kon het in dit geval ook om een simpele hengelactie gaan. Daar kreeg ze er ook veel van. Tijdverspillers waren nu eenmaal een beroepsrisico. Zij zagen het huis van hun dromen in de krant of op internet staan en wilden daarop meteen hun eigen huis op de markt zetten. Maar vaak bleken ze het niet goed te hebben berekend, zeker nu het steeds moeilijker aan het worden was om een hypotheek te krijgen. Ze had echter niet het idee dat ze daar nu ook mee te maken had.

Na de bocht hielden de bomen plotseling op en prikte de bleekgouden aprilzon in haar ogen. Ze werd er even door verblind en bracht vlug een hand omhoog. Ze zag meteen dat Hunter's Moon niet het soort huis was dat je vrijwillig verliet.

Ze reed langzaam over het lichte grind om de fontein in het midden heen – een dolfijn die zich om een cherubijn kronkelde. Ook al was het steen hier en daar afgebrokkeld en was het hele beeld bedekt met mos, toch glimlachte ze tevreden. Dit waren precies het soort dingen waardoor mensen halsoverkop voor een huis vielen.

Ze zette de motor uit, stapte uit en keek op naar het huis zelf. Haar hart sloeg een slag over. Als ze het perfecte huis moest beschrijven, dan zou dit het zijn! Het was gebouwd van lichte kalksteen uit de Cotswolds die was begroeid met korstmossen, en was rond de tweehonderd jaar oud, gokte Belinda. Het telde drie woonlagen en was perfect in verhouding, met grote, in vakjes verdeelde ramen die knipoogden tegen de zon. Het grijze schuine dak werd geflankeerd door twee stevige schoorstenen en een brede stenen trap, gemarkeerd door twee vierkante loden plantenbakken met ronde buxustruiken erin, leidde naar een kanariegele voordeur. Een dikke, knoestige blauwereggen kroop over de bovenkant van de twee ramen van de benedenverdieping.

Aan de andere kant van de ronde oprit leidden een paar treden naar beneden, naar een geometrisch aangelegde tuin: een aantal vierkante bloembedden met kruiden lagen in groepjes rond een vijver vol waterlelies. De tuin was afgezet met een dikke beukenhaag, waar ze niet meteen overheen kon kijken, maar in de verte zag ze zacht glooiende heuvels met hier en daar een schaap en een glinsterende zilverdraad, die een zijarm van de rivier de Pease moest zijn.

Belinda slaakte een zucht – deels uit tevredenheid, deels uit afgunst. Op datzelfde moment ging de voordeur open en kwam een bol van goudkleurige krullen op haar afgerend, die vrolijk blaffend tegen haar benen sprong. Ze had zichzelf lang geleden al aangeleerd om niet te schrikken van al te uitbundige honden, dus bukte ze zich nu kalm om het dier te aaien.

De hond werd gevolgd door een slanke vrouw in een strakke

gebleekte spijkerbroek, een soepele witlinnen blouse en gympen.

‘Teddy!’ riep de vrouw vermanend, liefdevol en berustend tegelijk, waarna ze zich bukte om de hond bij zijn halsband te pakken. ‘Echt, hij is de domste hond die er is, maar zo’n schatje. Zit, Teddy.’

Teddy deed een poging tot luisteren, maar hij kon maar niet ophouden met aan Belinda’s schenen te ruiken.

‘Hij doet niets, hoor.’

Belinda zei maar niet dat alle hondenbezitters dat altijd zeiden, ook als hun hond zijn tanden in je hand zette, maar ze zag dat ze van Teddy niets te vrezen had. Ze krabbelde op zijn kop. ‘Wat is het voor een ras?’

‘Zijn moeder is een poedel, maar de vader... tja, wie zal het zeggen?’

‘Hij is geweldig.’

‘Het is een lastpak. Hij jat van alles en bijt overal aan. Ik had gehoopt dat hij daar op een gegeven moment overheen zou groeien.’ De vrouw stak glimlachend haar hand uit. ‘Mijn naam is Sally, en jij moet Belinda zijn.’

‘Dat klopt.’ Belinda schudde haar hand, die droog en koel aanvoelde. In eerste instantie had ze gedacht dat de vrouw blond was, maar nu zag ze dat haar haar een soort licht honingachtig grijs was. Haar ogen waren helderblauw, vriendelijk maar waakzaam. Ze had relatief weinig rimpels, hoewel ze zeker al achter in de zestig moest zijn. Waarschijnlijk waren haar fijne bouw en een aangenaam leven verantwoordelijk voor dit jeugdige uiterlijk. Ze droeg een dikke kralenketting van barnsteen: echt, gokte Belinda, geen namaak. En er zat een opvallende smaragd aan haar linkerhand, die blonk in het zonlicht. Met sieraden kon je mensen vaak goed omschrijven. Deze vrouw hoorde echt thuis in dit huis, ze paste er helemaal bij.

‘Welkom bij Hunter’s Moon,’ zei Sally en Belinda zag even iets door haar blik flitsen. Bezorgdheid, angst, twijfel?

Ze wilde de vrouw zeggen hoe schitterend, hoe perfect ze haar

huis vond, maar ze had geleerd zich in te houden. ‘Hartelijk dank voor uw uitnodiging,’ zei ze daarom slechts.

Ze bleven allebei even staan uitkijken over het terrein. Een paar dikke, ronde wolken dreven in de blauwe lucht voorbij. Er hing de scherpe geur van een kampvuur, verderop in de tuin steeg een witte rookpluim op. Teddy’s staart zwiepte heen en weer over het grind. Het was een ogenblik van volkomen rust, vlak voor een gesprek dat de toekomst zou veranderen, en Belinda voelde dat Sally dat ook wist.

‘Heb je zin in koffie?’

‘Goed idee. Dan werken we meteen alle formaliteiten uit de weg.’

Ze zag ertegenop om met deze vrouw aan tafel te gaan zitten en haar verkooppraatje op haar af te vuren. Ze besloot te kiezen voor een meer ontspannen aanpak. Dat was het mooie van eigen baas zijn. Op de een of andere manier had ze het idee dat ze bij Sally niet hoefde aan te komen met taartdiagrammen en percentages. Ze herkende haar type: zij was een doener, een beslisser, daadkrachtig en praktisch. Iemand die zich geen knollen voor citroenen liet verkopen. Zij zou niet gaan zitten muggenziften, maar wel uitstekend werk van haar verwachten.

Een vrouw naar Belinda’s hart.

‘Kom maar binnen, dan.’ Sally ging haar voor over het grind en de trap op, waarna ze de voordeur openduwde.